

Bi'j Pake uut-van-huus

Et was ofpraot dat mit de schoelevelkaansie twie kleinkiender, een twieling en beide jongen, bi'j Pake en Beppe uut-van-huus kommen zollen. Opgruid in de stad wollen ze graeg naor et plattelaand uut-van-huus. De twielingen weren gien lieverties; aj' mit ze te maeken kregen waj' al gauw geneigd om 'verrekkelingen' te zeggen. Ze weren omdebi'j waelf jaor. As Pake veuruut weten hadde wat veur onheil him boven et heufd hong, dan hadde hi'j him nog wel een keer bedocht. Mar Pake kon ok niet in de toekomst kieken. 'We kunnen wel es een dreuge zommer krieggen, of een natte koolde haast,' mar daor hul et dan ok wel mit op, en et kwam soms ok nog niet iens uut.

Halfweg juli wodde de twieling brocht. De eerste daegen gong alles best. De jongen gongen mit de buurjongen drok an 't visken, zwemmen en deur de omgeving zwarmen. Mar doe et ni'js d'r wat of was gongen ze heur vervelen. Tegen Beppe zeden ze dat ze niet meer wussen wat ze doen zollen. 'Dan moet Pake mar een uurtien mit jim te botienveren,' zee Beppe. Dat Pake d'r now zo gek op was, mar hi'j dee et. Mit een roeibotien van de buurman gong hi'j de vaort uut. Pake aachterin, de jongen roeiden om de beurt. Et was lekker waarm weer, dat Pake vun et aenlik ok nog wel mooi.

Doe ze een half uurtien roeid hadden, begonnen de jongen de donderjaegen. Ze begonnen te schommelen, en hoe Pake et heur ok verbeud, ze wollen et niet laoten. Pake kwam hatstikke kwaod overaende, om de dichtst bi'j him zittende een beste oplewiebes te geven. Hi'j onderhaelde zien haand, en hoe of wat, mar in et wankete schommelende botien verleur hi'j zien evenwicht, en plompte zo in de vaort. De klompen en zien pette dreven alle kaanten op. Pake bekeek de vaort es goed van de onderkaante. Hi'j sleug mit de hanen en bieten om boven te blieven, krek een anscheuten walvis. Now was Pake wel wat wend, mar niet om in et waeter te liggen, want hi'j kon niet zwemmen.

Iene van de jongen reup: 'Pake, jow klompen!' 'Niks gien klompen,' stootte Pake d'r uut. De aandere jonge raosde: 'Pake, jow pette!' 'Niks gien pette,' stootte Pake d'r nog een keer uut, want hi'j vocht veur zien hachien. Hi'j zag himzels al op 'e donkere, modderige bojem van de vaort liggen. Hi'j dee nog een peer verschrikkelike haelen in et waeter. De jongen hadden de boot intied wat bi'j him in de buurt brocht, en mit alle kracht die d'r nog in Pake was, kreeg hi'j de raand van de boot te pakken.

De jongen grepen him bi'j de aarms, de boot helde wat over deur et gewicht van Pake, en doe kon hi'j aenlik niet meer zitten, hi'j lag laankuut in de boot te poesten. Mar an zien ogen koj' wel zien dat hi'j van binnen poerraozend was. Hi'j wol de jongen wel platslaon, mar doe kwam et beeld van de donkere bojem van de vaort him weer veur de ogen, dat hi'j bleef mar rustig. De jongen viskten de pette en de klompen weer op en doe bin ze mar weer op huus an roeid.

Pake kwam zo staorigan weer bi'j zien positieven en doe de boot weer vaaste an de wal lag, sjokte Pake naor huus, de druppende pette in de haand. Et waeter lekte uut zien broekspiepen, en et klotste in zien klompen en an de weinige nekhaoren hongen nog druppen. Hi'j wol niet meer mit de twieling praoten. Doe hi'j weer dreuge kleren an hadde, het hi'j drekt de tillefoon grepen, zien zeune beld, en zegd dat hi'j zo gauw meugelik de twieling ophaelen mos.